

Manuel Hernandez

På en gata i São Paulo sitter han tillsammans med ett barn. I en gränd där gatans ljud och lukter är nära lär han honom om Jesus Kristus, frälsaren som offrade sitt liv för människorna och han förstår inte att det är han själv som frälser när han erbjuder barnet något annat än spott och förakt. Han håller sin hand över hennes panna, känner hur sjuk och varm hon är, inser att Jesu ord är otillräckliga för att föra henne tillbaka. Han reser sig upp med henne i famnen och rusar till barnhemmets beskydd och knappa förråd av mediciner. Hon kommer inte att överleva dagen. Han har inte gjort tillräckligt. Han gör aldrig tillräckligt.

Det handlar alltid om att **läsa mellan raderna**. Om det är någonting jag lärt mig av livet är det att aldrig dra förhastade slutsatser - att aldrig tro att jag lärt mig nog för att döma eller fördöma. Det finns alltid mer att lära i varje möte med människor, precis som det alltid finns mer att lära om Dig. I något avseende är det väl kanske precis det som är grunden för tron - viljan att lära sig mer.

Det första minne jag har är från en park i Rio. Solen lyste på mig och jag lekte med en liten skalbagge på en grön gräsmatta. Någonstans i närheten sitter min mor på en bänk och övervakar mig. Bredvid henne sitter en man med sin arm kring henne och ler med hela sitt spanska ansikte.

Det är det enda minne jag har av honom, min far. Två månader senare, när vi kommit tillbaka till São Paolo lämnade han henne för en annan. Det är det enda jag minns av min far. Jag undrar om han redan hade bestämt sig när han satt där med min mor, eller om han svek oss på en ren ingivelse

senare. Jag vet inte vilket som vore värst.

Vi levde inte exklusivt under åren som kom, men med det inte sagt att vi hade det dåligt. Jämför man med de allra flestas bostadsmöjligheter i vår närhet levde vi närmast exklusivt i vår lilla lägenhet. Mor arbetade som sekreterare åt en äldre man på Italienska konsulatet och tjänade tillräckligt för att jag skulle kunna gå i skola, men mycket mer än så var det inte. Jag var själv tvungen att arbeta extra på helger och kvällar för att kunna höja mitt och min mors liv från att vara uthärdligt till att vara drägligt. I många fall lyckades jag, **men i många fall inte**.

Jag minns dagen då det gick upp för mig att min mor träffade någon i smyg. Jag hade precis varit till torget för att köpa apelsiner och stod just i färd med att packa upp dem då en okänd man steg in genom dörren utan att knacka. Mitt hjärta slog snabbt av förvåning och avsky när han efter en kyss från min mor förvandlades från en inbrottstjuv till en älskare. En

apelsin föll från min famn och jag följde dess väg fram till hans fötter. Han tog upp den med en grov hand och kastade den tillbaka till mig. Jag hatade honom så innerligt - så rent och utan förlåtelse som bara en 15-årig pojke kan hata. Han såg det, och log bara åt mig.

I många avseenden var det nog min mor jag blev mest arg på. Hon gjorde mig så otroligt besviken och sårad, som om det var mig hon varit otrogen mot. Jag betedde mig måhända omoget, men det var inte bara det plötsliga intrånget i mitt revir som fick mig att reagera som jag gjorde. Det fanns något över denne man, som visade sig heta Enrique, som gjorde mig orolig. I hans ögon såg jag ibland både galenskap och ursinne, framförallt när han hade druckit.

Han skrämde mig, och det skrämde mig att min mor inte kunde se det. När jag påpekade det för henne blev hon upprörd och fyllde mig med skamkänslor genom att påpeka att jag inte kunde unna henne lite kärlek och

att jag borde kunna lita på hennes omdöme.

Döm inte och du skall själv inte bli dömd är ett av Ditt viktigaste budskap. Jag dömde både Enrique och min mor, och för varje gång jag kände hans avskyvärda after-shave växte mitt hat sig starkare. En dag, efter ett av de gräl mellan oss tre som blivit allt vanligare, gick jag längre än att jag skulle kunna förlåta det.

Jag packade min väska med mina viktigaste tillhörigheter och skrek saker åt min mor som jag aldrig kommer att glömma, ord jag aldrig vill ta i min mun igen. Hon skrek samma saker åt mig; att hon aldrig mer ville se mig och att jag inte var hennes son. Vi skrek och grät båda två, av ilska och frustration, men dörren smällde igen bakom mig, och öppnades inte igen. Den dagen förlorade jag mitt hem, min mor och min stolthet.

Under ett par månader arbetade jag i São Paolo. Händig som jag var på den tiden kunde jag hanka mig fram mel-

lan jobb som mekaniker på ett par bensinstationer, men bestämde mig ganska snart för att flytta från min hemstad. Dels skrämdes jag av tanken på att träffa min mor eller Enrique, dels trodde jag att det faktiskt fanns **en möjlighet att fly från skuld-känslorna.**

Efter att ha liftat mig fram genom Brasilien befann jag mig plötsligt i Argentina, där jag lyckades få jobb på en transportfirma och fick ägna dagarna åt att lasta tunga lådor med bultar och brickor på stora lastbilar. Det var slitigt och varmt, men jag stod ut med att befinna mig på den absoluta botten av hierarkierna, och jag kunde effektivt tränga undan tankarna på mitt hem under nästan två års tid.

En natt i en av barackerna där vi sov plågades jag djupt av mardrömmar. Jag minns inte längre vad det var jag drömde, men jag vaknade av ett hjärta som bultade hårt och en ångslan som ville ut genom varenda led i min kropp. Jag visste inte vad som hänt, men jag visste att jag ville hem. Jag

förstår nu att det var Du som kom till mig den natten. **Varför varnade Du mig inte tidigare?**

Det tog mig nästan två veckor att ta mig tillbaka till São Paolo. Utanför vår lägenhet väntade mig avspärrningar och en låst dörr. Kylan spreds i min kropp när jag frenetiskt försökte få kontakt med några grannar. Jag visste vad som hänt redan innan den gamle mannen långsamt berättade det. Hon var död och han hade dödat henne. Det hade hänt bara några få dagar tidigare, men misshandeln hade uppenbarligen pågått ända sedan jag givit mig av. Han hade inte vågat slå henne så länge jag bodde kvar.

Det första jag ville göra var att ta mitt liv. En enkel och lockande lösning. Jag gick hela vägen ner till vattnet med tårar längs kinderna. Skulden och ångesten i mitt bröst åt mig inifrån, precis som den fortfarande gör. Jag kände sådan ånger, sådan skam över att ha lämnat henne, att själv vara **en orsak till hennes död**, att själv ha svikit henne precis som far.

Jag vet inte vad det var som fick mig att överleva den kvällen, men jag tror att det var mitt behov av förlåtelse.

Jag ville så gärna göra bot, så gärna reparera vad jag gjort, trots att jag visste hur orimligt det lät. Därför sökte jag mig till Dig. För förlåtelsen, för ynnesten att åter känna mig värd att älskas. Jag söker fortfarande.

Under åren som kom stannade jag i São Paolo. Du tog mig under Dina vingar och lät mig arbeta i din kyrka. Mycket har jag gjort i ditt namn sedan dess.

Det tog många månader att bygga upp hemmet för föräldralösa barn; söner och döttrar till prostituerade och sönderknarkade, som varken fötts av kärlek eller glädje. Vi gjorde mycket för barnen. En del fick vi bort från gatan och knarkpåsarna, en del av dem lyckades vi rädda från sjukdomar som skulle ha tagit deras liv.

Vi bad för dem och vi älskade dem och varje gång någon liten unge kom fram och slog armarna om mig av

tacksamhet, kände jag hur Din hand av förlåtelse och nåd smekte mig.

Men varje gång vi fann barn som inte tillfriskande, dem som inte gick att rädda, och det var allt för ofta, fanns smärtan och ångesten där igen; en känsla av att ha varit för sent ute - att inte ha gjort allt som stått i vår makt. Då stod jag återigen utanför min mors stängda dörr.

Det var Ulysses, en av mina vänner och medarbetare på barnhemmet som först kom med förslaget att jag skulle utbilda mig till präst. Han sa att han själv alltid beundrat mig för den lidelse och inlevelse jag visade när jag bad och när jag läste högt ur Bibeln för de små. Då sa jag nej direkt, men efter ett par dagars funderande hade jag ändrat mig. Tanken på att komma Dig närmare och att fullt ut få ta del av Din godhet och Dina mysterier började låta allt mer lockande.

Jag reste till Rom redan samma vår. En känsla av befrielse slog mot mig redan efter att jag lämnat Sydamerika. I

Europa skulle jag kunna ta emot Dig ordentligt, där skulle Du vänta på mig.

Åren i Rom har varit de rikaste och de fattigaste i mitt liv. Jag har lärt mig ofantligt mycket om Din vishet och om Dina skrifter, och jag har mött många människor som har delat min vilja att nå Din härlighet. Men jag har också mött många, fulla av förakt men tomma på empati, som i Dig ser **något helt annat än barmhärtighet och kärlek**. De skrämmer mig, därför de påminner så mycket om hur jag i min ungdom var snabb att fördöma och att döma.

Ibland känner jag också att jag har distanserat mig från de som jag egentligen vill hjälpa. Av och till har jag fått små brev och vykort från barn i São Paolo, men de har blivit allt färre. Inte heller har jag mycket tid att hjälpa de som har det svårt här i Rom, och det är fler än jag trodde. Dina smekningar av förlåtelse kommer så sällan och jag vet att jag borde göra mer - att jag borde vara en bättre människa - men det är så svårt.

Jag är inte speciellt gammal och jag vet att **Du kommer att servera mig en mångfald av överraskningar** genom livet. Det kommer komma tillfällen då jag kommer att vackla och tvivla; precis som alla människor alltid vacklar och tvivlar när mörkret är nära - men jag vet att Du finns där Gud, att **du bär mig när jag själv inte orkar gå** och att du förlåter mig när jag förkastar dig.

Min skuld är så djup och jag skräms av tanken på att inte ens din nåd inte är nog för att befria mig. Låt det inte vara så. **Jag ber Dig**. Allt jag vill är att göra gott för att kompensera allt ont jag gjort. Det är allt.

Förlåt mig.